

ger den grønne Skimmel inde i selve Kirken, som gjør, at Luften i Kirken bliver usund. Men det, hvorfor jeg egentlig havde forlangt Ordet, var for at fremkomme med den Tanke, der blev fremfat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (G. Rimestad) om Kirkerens Opvarmning, og da han har udtalt sig saa udførlig derom, kan jeg fatte mig kort. Ligesom det ikke var hans Tanke, saaledes kunde det heller ikke falde mig ind at ville have, at Kirkeierne skulde bære hele den dermed forbundne Udgift, jeg mener kun, at det vilde være nødvendigt at paabyde Kirkeieren at udrede den Udgift, der vilde fremkomme een Gang for alle, nemlig Udgiften til selve Varmeapparatet. De allerfleste Landsbykirker er ikke større, end at et Par temmelig store almindelige Kaffelovne vilde kunne opvarme Kirken. Her er jo ikke Tale om at opvarme Kirken til en saadan Grad, som vi ellers bruge i vore daglige Boliger. De fleste Mennecker, der komme i Kirkerne om Vinteren, ere jo iførte varmere Klæder end hjemme, og Kirken behøver saaledes ikke at opvarmes til nogen betydelig høj Varmegrad, men det maa være ønskeligt, at Kulden kommer ud af Kirken. Enhver, der har færdes paa Landet i Vintertiden, maa tidt have hørt den Bemærkning: Seg vilde gjerne have været i Kirke i Dag, men turde ikke paa Grund af Kulden i Kirken. En Anden siger: Seg kan ikke taale at komme i Kirke om Vinteren, thi jeg taaler ikke den Kirkekulde. Det kan derfor ikke være Andet end meget behageligt; og jeg tror overensstemmende med Folkets Flertals Ønsker, at der kan træffes Foranstaltninger til, at Kirkerne kunne blive opvarmede. Det vilde imidlertid være urimeligt at paalægge Kirkeierne at anstaffe Varmeapparater, være sig et større Apparat eller mindre Kaffelovne, naar ikke de paagjældende Sognebeboere yttrede Ønske derom. Derfor vilde jeg finde det meget heldigt, at der i Loven indsattes en Bestemmelse om, at det paalagdes Kirkeierne at anbringe Øvne i Kirken, naar f. Ex. Halvdelen af Sognebeboerne udtalte Ønsket derom, og Sognebeboerne selv tilbøde at bestofte det nødvendige Brændsel og Tilsyn med Opvarmningen. Det er kun disse Par Ord, jeg har fundet mig foranlediget til at udtale.

Udsig: Der er en Bemærkning, som jeg gjerne vilde fremkomme med ved dette lille Lovforslag, skjøndt jeg tilstaar, at jeg har betænkt mig paa at fremkomme med den, efter hvad vi nu have hørt af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) og Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse). Tingene er nemlig den, at jeg i min Betragtning af Kirkesynsloven er kommen til et ganske andet Resultat end de to høitærede juridiske Medlemmer. Hvis jeg ikke læser Synsloven urigtig, er det, efter som denne Lov lyder, muligt at paalægge enhver Kirketiendeier Udførelse af det Arbejde, hvorom her er Tale, vel ikke ved det ordinære Syn, men ved det, der findes omtalt i § 33 af Loven, det saakaldte særlige Syn. I § 33 hedder det nemlig, at, naar Arbejder ere at foretage ved Kirkebygningens Reparation eller Kirkegaardens Anlæggelse, og disse Arbejder ere af en saadan Beskaffenhed eller af et saadant Omfang, at særlig Sagkundskab er fornøden, kan enten Tiendeieren eller Synet begjære et særligt Syn, som da fler ved 3 Mænd, som Ministeriet udnævner. Det, hvorpaa der efter mit Begreb maa lægges Eftertryk i denne Paragraf, er, hvis jeg ikke feiler i min Betragtning, Udtrykket „særlig Sagkundskab“; naar særlig Sagkundskab fordres, maa Afgjørelsen træffes af et særligt Syn. Det er forskellige Arbejder, dels ved Kirkens Reparation, dels ved Kirkegaardens Omlægning, hvorom der kan være Tale; men hvilkensomhelst disse Arbejder ere, kan der, naar det er særlig Sagkundskab, som udfordres, begjæres et særligt Syn. Dersom denne Fremgangsmaade var bleven fulgt af det Syn, som havde at gjøre med en Kirkegaard her i Nærheden af Kjøbenhavn, om hvilken der siden har været ført Retsfag, skulde jeg meget tro — uagtet jeg fra temmelig kompetente Medlemmer har hørt det Modsatte —, at en notågtig Derveielse vilde have ført Dommerne til ikke i et saadant Tilfælde at fritage Tiendeieren for hans Forpligtelser. Derimod finder jeg det ganske naturligt og i sin Orden, at det ordinære Syn ikke efter Synsloven kan give Tiendeieren et saadant Paalæg; det vilde vist være haade urigtigt og ubilligt at forlange, at